Choral og Lovsang

opført

i

Christiansborg Slots Kirke

første Juledag 1832.

Ordene

af

Th. Thaarup,

Musikken

af

Professor Weise.

Kjøbenhavn,

Trykt i det Poppske Bogtrykkerie.

1832.

For Prädiken.

Choral.

Alværdens Herre! Fader! Gud!
Vi knæle for din Trone.
Det glade Hjerte bryder ud
I Andagts Jubeltone.
Halleluja vor Fryd er stor!
Alherren, som i Lyset boer,
Han til sit Lys os kaldte.
Halleluja vor Fryd er skjøn!
Gud, i sin elskelige Søn,
Til sine Børn os valgte.

Vor Guds grundløse Kjerlighed
Sin Søn os vilde sende:
For at forkynde Jorden Fred,
Og Sandheds Lys at tænde.
Til Jorden Himlens Stemme lød:
Dig er i Dag en Frelser fød!

Han Støvets Præg vil bære.
Han for at frie din bundne Aand,
Fra Lovens tunge Lænkebaand,
Vil Loven lydig være.

Halleluja! vi ere frie,
Vor Sjæl i Tak udbryde!
Gud! for dit Aasyn sværge vi
Vor Jesu Bud at lyde.
Det adler Fryd, det giver Mod,
Da naar vor mødefulde Fod
Paa Livets Torne træder.
Det trøster os i Dødens Stund,
Det vækker os fra Gravens Blund
Til Himlens rene Glæder.

Efter Prädiken.

Lovsang.

Chor.

Du troner i en evig Straalepragt,
Navnløse Væsen uden Byrd og Ende!
O Viisdoms Dyb, ugrændselige Magt!
Dig Adams Børn blot af din Godhed kjende!
I Andagts høie Jubler bryder ud
De ved din Søn forløste Myriader:
Din Magt, din Viisdom kalde vi: vor Gud!
Din grændseløse Kjerlighed: vor Fader!

Terzet.

Utalte Stjernehære
Paa Nattens Himmel juble dig til Ære
I deres Harmoniers Hvirvelklang;
Men alle Kloders Harmonier,
Men alle Engles Himmelmelodier,
Udtømmer ei din Kjerlighed i Sang!

Aria.

Du vil, en Solekreds oprinder;
Du vil, en Solekreds forsvinder,

Din Almagt skaber hvad din Viisdom bød.
Ved dig Alskabningen bestaaer og falder,
Af Livet Døden du fremkalder,
Og Liv af Død. —

D u e t.

Du Jorden med dit Vinterslør bedækker,
Og Taushed ruger paa dens Lig.
Din Almagts Aande Vaaren vækker
Og Livets Hære priser dig.
I klar letkruset Bølge Bækken flyder,
Dig Blomsterengen Virak yder,
Dens Offer mod din Trone hæver sig.

C h o r.

Orkaners Krigsbasun i Mulmet klinger.
Den vilde Bølge skummende sig svinger
Og styrter brølende mod bratte Fjeld.
Højmælet Torden skralder, Lynet knittrer,
Og Alt, hvad lever, zittrer.
Gud, du gaaer frem paa Veirets Vinger,
Du styrer dem til Held.

Q u i n t e t.

Du Skyer sammenkalder
At dryppe Regn i Furens Skjød,
Husvalende den sagte falder
Og Haabet smiler Frugtbarhed og Brød.
I milde Draaber Solen speiler sig,
Med fjædret Sanger sig forene

Sædspiren, Skovens lysegrønne Grene,
Med sagte Susen de velsigne dig.

Choral.

Naar Solen glad og skyfrie daler,
Naar Aftenpurpur Vesten maler,
I Tak til dig Naturen bryder ud.
Naar Østens Morgenstraaler smile,
Naturen vaagner glad af qvægsom Hvile,
Og haabende lovpriser dig, o Gud! —

Quartet.

Den sølvgraa Olding ved din Sol sig fryder,
Hans Aand ophæver sig fra Gravens Bred.
Med Vaarens Sang hans Røst samlyder
I Gienskin, Fader, af din Herlighed! —

Den favre Møe med Blomsterkrone
Lig nyefødt Rose knæler for din Trone
I Andagts tillidsfulde Bøn:
Lad mig dit Billeds Præg i Reenhed bære;
Min Gud, du dannede din Jord saa skiøn,
Hvor skiøn maa ej mit Haab, din Himmel, være!

Hvor første rene Favnetag
Samknytter kiærlig Samfunds Kiæde,
Du skuer ned med Velbehag,
Velsigner den med Haabets Glæde.

Dit Forsyn vaager, naar ved Moders Bryst
Den Førstefødte sorgfrie hviler;
Du deler Moderglæden naar den smiler,
Din Lovsang er dens første glade Røst.

Du kjærlig seer den muntre Hob
Med Vaarens Krandse sig at krone,
Harmonisk lyde deres Fryderaab
Med Seraphshymnen for din Trone!

Chor.

Lovpriser alle Livets Aldre Gud!
Nedknæler i hans Forgaard og tilbeder!
Alkjærlige dit Faderbud
Uddeler Livets Sorger, Livets Glæder!
Du pryder som en Brud din unge Vaar,
Du kroner med Velsignelse dit Aar.
Din Søn du Sandheds Lys bød tænde.
At alle Jordens Slægter dig maae kjende,
Indvie os her til Evighedens Vaar
Naar Soel og Jord forgaaer,
Halleluja!